

tis Confessarii obediendo, quam in scrupulosa suæ conscientia repurgatione immorando. Nemo enim per suam diligentiam quantumvis summam absque speciali Dei revelatione potest eo pertingere, ut certo sciat quod sit in gratia. Unde ad Sacramentum illud omni veneratione dignissimum fructuose sumendum sufficit certitudo moralis seu quod tantam diligentiam impenderit in repurganda conscientia, quantam adhibuisset in opere faciendo, ex quo maximum lucrum speraret. Item exponat, quod ex repetito ad Confessarium accessu non solum non sit animus quietior, sed ut ipsa experitur, magis, ac magis perturbatur.

Quare Confessarius monialem hanc graviter arguat, & revertentem expellet; & si forte asserat peccata venialia habere, quæ clavibus subdat, salutare erit proponere quod ex Conc. Trid. *sess. 14. c. 5.* venialia taceri possent in confessione sine culpa, neque impediunt effectum gratiæ Sacramentalis, ut testantur plurimi cum D. Thom. *3. p. q. 79. art. 8.* Præterquam quod possunt multis aliis modis extra confessionem deleri, nempe digna Eucharistiæ sumptione, aquæ benedictæ aspersione, orationis Dominicæ recitatione, & devota pectoris tunctione. Hostien. *in sum. tit. de Pœnit. & remiss. S. de quibus peccatis.*

Quar. 10. Quomodo se gerere debeat Confessarius cum moniali dubitante de sua salute, quia se carere dulcedine spirituali in omnibus actibus experitur.

Resp. Ostendat Confessarius, quod dulcedo spiritualis, & sensibilis cordis mollities non sunt efficacia, & infallibilia signa charitatis, ut quæ reddunt hominem perfectiorem. Multoties motus naturæ sunt, & proinde etiam pec-

peccatoribus reperiuntur. Neque e contra ariditas signum peccati est, aut reprobationis argumentum. Item, quamvis dulcedo illa, sensibilisque devotio jubent ad bonum, & perfectionem; tamen propter nostram fragilitatem sæpe sunt occasiones periculi, & præsumptionis; ariditas vero animam collocando in spiritu humilitatis, Deo, qui humilia respicit, magis approximatur. Immo gratior est illi anima in tali desolatione, quam si magna devotione afflueret; quia in pressura non ita facile quis se ipsum, vel sua querere potest, sicut in sensibili devotione. In hac namque sæpe se natura immiscet, & dum immodice anima delectatur, maculam contrahit.

S. XII.

De Confessario quoad Moniales habentes visiones, revelationes, & apprehensiones supernaturales.

*Quar. Q*uomodo se gerere debeat Confessarius cum moniali dictos favores experiente.

Resp. Benigne illam excipiat, ne austeritate occasionem tacendi præbeat, patienter audiat, & solerter interroget, ut bene, & exacte spiritum illius, omnesque cordis affectus valeat penetrare. Non per hoc quod videt in illa aliquam imperfectionem, statim eam de malo spiritu condemnans, ut advertunt S. *Theresa mans. 6. c. 1. & Planes in exam. revelat. lib. 3. cap. 23. S. 1.* Neque tamen revelationes, aut visiones statim approbet. Jubeat potius, quod de talibus favoribus non curet; ostendendo illi, quod virtus in his non consistit, sed in operibus bonis, & in augmento gratiæ, & charitatis. Quia

revelatio aliquando facta est malis hominibus, ut Balaam, Caiphæ, & aliis; augmentum vero gratiæ solis iustis conceditur.

Quare ostendere debet, se propter tales favores illam non æstimare, nec reputare ut Sanctam; imo potius ex quacunque levi occasione eam reprehendat, & humiliter, adeo ut concipiat directorem illam parvi pendere, & de suo spiritu dubitare. Planes *loc. c. §. 5.* Prudenter tamen in hoc se gerat Confessarius, ne nimiam afflictionem moniali ingeneret, & ne ad desperationem adducat, juxta morbum Pauli ad *Thessalon. 5. Spirituum nolite extinguere: prophetias nolite spernere: quod bonum est, tenete.*

Quar. 2. Quomodo possit distinguere revelationes, & visiones veras a falsis.

Resp. Ad orationem recurat, & fidenter gratiam discretionis spirituum a Deo petat, qui maxime solet illam concedere his, quibus ex officio, & dignitatis ratione animarum incumbit cura. Delius *disq. magic. lib. 4. c. 3. sect. 1. lit. E.* Assiduis precibus piam diligentemque S. Scripturæ considerationem adjungat; ex illa enim effulget cognitio discernenda falsis veras visiones, & prophetias. SS. PP. quoque, & historiæ Ecclesiasticæ lectio plurimum conferet. Humilitas præ omnibus directori est necessaria, quia Deus abscondit hæc a sapientibus, & prudentibus, & revelat ea parvulis. Denique prudenti, & multiplici mentis scrutinio res tota examinanda. Ad quod juvabit sequentia perpendere, scilicet; personam revelantem; qualitates monialis, cui sunt revelationes, & visiones: res revelatas; & effectus ex revelationibus, & visionibus resultantes.

Quar. 3. Quid examinare debeat ex parte personæ revelantis.

R. 1.

Resp. Examine quos motus causet in anima, quia bonus Angelus in principio hortatur ad bona, & perseverat in eis; sed malus in principio tendit in bonum, sed postea instigat ad malum Ita D. Th. ad 2. Ep. D. Pauli ad Cor. c. 11. Item bonus Angelus quamvis in principio terreat, statim consolatur, & confortat; malus autem stupefacit, & desolatum relinquit. Perpendat insuper, in qua figura appareat; quia si se exhibet in forma bestiarum, & monstruosa, vel si apparet in forma humana, aliqua tamen preesert vel curiosa vel deformia, ut si corpus sit atrum, foetens, gibbosum, nares sinæ, aut nimium aquilinæ, oculi inflammantes, & similia, tunc Angelus malus est judicandus.

Quar. 4. Quid examinare debeat ex parte monialis, cui fiunt revelationes, vel visiones.

Resp. Examinandam esse corporis constitutionem, an redundet atra bili, vel melancholia, quia talibus humoribus laborantes solent vehementer esse imaginativæ, atque adeo earum mentes multis, & fixis phantasmatibus sigillantur. Considerandum, quam valetudine gaudeat, an corporis habitus sit plus æquinedia difformatus, an cerebro læta, an imaginationis turbidæ, quia similes ex nativæ læsione, vel ab extrinseco accidenti hujusmodi visa experiri possunt, quod solet phreneticis, & epilepticis accidere; ætatis quoque consideratio habenda; nam si senex, suspicari possumus a capitis debilitate delirium; si juvenis, a cordis levitate periculum.

Juvabit etiam inclinationem bene scrutari; quia, ut ait S. Leo, *diabolus causas quarit nocendi, ubi quæque viderit occupari.* Unde si monialis, cui accidunt hujusmodi visiones, affe-

affecta sit ad has apprehensiones, regulariter procedunt vel a se ipsa, vel a dæmone; quod ut dignoscatur, debet Confessarius ei præcipere, ut de talibus non curet; nam si hoc mandato tristatur, & in Confessarium invehitur, signum est vel a se ipsa, vel a dæmone visiones huiusmodi esse confictas; qui enim Spiritu Dei aguntur, non tristantur ex Directoris mandato, sed conformantur.

Refert insuper considerare qualis sit, ac fuerit dicta monialis, qualiter erudita, quibus assueta, cum quibus conversata, quibus delectata; an singularia quædam affectet pœnitentiæ, ac devotionis signa, per Superiores Ecclesiasticos non approbata; utrum sit in spirituali exercitatione veterana, an vero novitia tantum; quia, ut ait Gerson, novitius fervor cito fallitur, si caruerit regente, præsertim in adolescentibus, & foeminis, quarum est ardor nimis avidus, varius, effrænus, ideoque suspectus. Unde attendendum est, an si adhuc imperfecta & adhuc in via purgativa, præciperet se per unitivam aut statim ac orare incipit, sine præparatione idonea præsumat se habere tantum passive, nihilque ex sua parte operans influxum divinum expectet.

Observandum præcipue, an obediens sit suo Superiori, Confessario, ac Directori; si enim in hoc deficit, exponit se manifesto periculo errandi, quia separat se a gubernio capitis sui, & impedit medium, per quod Deus vult suam lucem communicare. Item, an suas revelationes, aliaque dona revelet pluribus, an suo Confessario tantum intra Sacramentum confessionis; nam si eas divulgat, signum est non dari ibi Spiritum Dei, sed spiritum vanitatis, & superbæ. Planes. lib. 3. c. 16. §. 2. Item, si cum

Con.

Confessario, vel Directore continuis colloquutionibus intendat sub prætextu nunc crebræ confessionis, nunc longæ narrationis visionum, & apprehensionum suarum, nunc alterius cuiuslibet confabulationis. Excertis credite, nominatim Augustino, & Bonaventuræ, inquit Gerson, vix est altera pestis vel effractor ad nocendum, vel insanabilior.

Quar. 5. Quid examinare debeat ex parte ipsius revelationis.

Resp. Examinare debet primo, an aliquid contineat falsitatis; si enim aliquid habuerit quantumvis minimum, non est Dei revelatio, sed dæmonis, vel a propria imaginatione conficta. Quia in Spiritu veritatis non datur locus alicui, etiam minimæ falsitati. Ad cognoscendum autem, an veritas integra in revelatione reluceat, videndum est, an sit conformis S. Scripturæ, an contineat aliquid contra fidem, aut bonos mores, & veram Theologiam, traditiones Ecclesiæ, & doctrinam communem SS. PP. Nam si in al. quo ex his contravenierit, talis revelatio falsa, & illusio. Plan. cit. c. 10. §. 1. Secundo ponderandum, an talis revelatio sit necessaria, & de materia gravi; quia revelationes quæ docent res inutiles, leves, & quæ non sunt ad rem sunt illusiones. Debet etiam adverti, an afferat verba adulationis, quia Spiritus Dei adulator non est. Tertio revelatio quæ detegit culpas, & peccata proximi est valde suspecta, præcipue si aliqua vox sive interior, sive exterior prædicta peccata propalans audiatur: quæ jubet reprehendere delinquentem, si inde persona, cui sit revelatio, concipiat despectum illius, de qua facta est revelatio, maxime si reprehensio fieri debeat alicui Prælato, vel Sacerdoti, aut personæ, cui

spe-

Specialis debetur reverentia Planes *lib. 3. c. 11.* qui pariter valde suspectam reputat revelationem, quæ exhortatur ad rem aliquam in se quidem bonam, sed singularem, ut si suaderet monialem ad quotidie in communitate jejunandum in pane, & aqua; singularitas enim illa non posset transire sine scandalo; nisi tamen accederet Superioris, aut Confessarii approbatio. Idem asserit de revelatione suadente opus bonum, quod esset alterius melioris boni impeditivum.

Quar. 4. Quid observare debeat Confessarius ex parte affectuum resultantium ex ipsis visionibus, & revelationibus.

Resp. Incipiat, an hujusmodi communicationes excitent in anima facilitatem ad virtutem, & bona opera, desiderium efficacem, & determinationem patiendi pro Christo, propositum dimittendi consolationes sæculi, contemptum sui, & cognitionem propriæ miseriæ. Quando enim Deus alicui communicatur, magis homo cognoscit suam nihilitatem, & miseriam. Quamvis etiam aliquando diabolus falsam inspiret humilitatem, & aliquando lacrymas excitet sensibilibus devotionis, ut postea suos imprimat perniciosos effectus, qui certe dignosci possunt, si moveant voluntatem ad hujusmodi internas communicationes plurimi æstimandas, eis tenaciter adhærendo.

Item, an relinquat pacem, lucem, & certitudinem; nam malus spiritus, licet a principio causet certitudinem, hæc statim perit, & intrat turbatio. An post hujusmodi favores Dei amorem cum summa ipsius reverentia experiatur. Si enim hæc in se sentit, signum est esse a Deo; secus si anima inveniat arida, & ad vanitatem propensa. Discutiat insuper an hæc dona sint

cum cruce, & mortificatione conjuncta, vel antecedenter, vel concomitanter, vel consequenter. Nam donantur ad manifestationem fidei, & utilitatem Ecclesiæ; fides autem manifestatur in mortificatione, & patientia christiana; his enim crescit maxime christiana religio.

Denique inspiciat, an occupet animam magnus Dei timor, & tremor, quo mediante roboretur, ne in aliquo etiam minimo delinquat, & fiat cautior, & vigilantior circa proprias obligationes, ne Deo displiceat. Hic optimus effectus est, quia conformis illi monito Apostoli ad Philip. 2. *In timore, & tremore, salutem vestram operamini.* E contra vero si confurgat magna fiducia, & facilitas absque circumspeditione, & timore, a malo spiritu est operatio: malus enim spiritus aufert ab anima timorem Dei, ut ad peccatum inducat, prout egit cum Eva illis verbis, *Nequaquam morte moriemini.*

Quar. 7. An ad experiendum prædictæ monialis spiritum possit Confessarius illam Eucharistiam petentem, decipere, porrigendo hostiam non consecratam pro consecrata.

Resp. Negative per tradita a Suarez, Pace Jord. Regin. & aliis apud Dian. in opere coord. *t. 2. tr. 2. resol. 3.* & desumitur ex *c. de homine de celebr. miss.* ubi Pontifex loquens de Presbytero ad evitandum scandalum celebrante, & sicte consecrante, decernit, *falsa esse abiicienda remedia, quæ veris sunt periculis graviora.* Et quidem in nostro calu fieret periculum idololatriæ; si enim monialis esset fortasse bono spiritu destituta, crederet hostiam sibi porrigi consecratam, adeoque panis puro exhiberet cultum debitum soli Deo, Et quamvis respectu monialis, ratione ignorantis, idololatria illa esset materialis, respectu

tamen Confessarii esset formalis, quia pravi-
fa, & voluntaria; sicuti esset formale, & cul-
pabile homicidium respectu aliquem inebrian-
tis, si prævídisset ebríum exponendum esse
probabili periculo illud perpetrandi, quamvis
ex parte ipsius ebríi esset tantum materiale.
Quare prædictam fictionem non esse licitam,
absolute sustinendum, maxime stante Decreto
Innoc. XI. damnantis in propositione quin-
quagesima simulata Sacramentorum adminis-
trationem, adeoque simulationem in adminis-
tratione Sacramenti Eucharistiæ, prout advertit
Cardenas *ad præp. 50. de ferr. 20. c. 3. n. 27.*

S. XIII.

De Confessario Monialium extraordinario.

Quær. 1. **A** Quo elgi, & approbari de-
beat Confessarius extraordina-
rius monialium, etiam Regularibus subjecta-
rum.

Resp. Confessarius extraordinarius pro mo-
nialibus Episcopo subjectis, ab eodem Episco-
po eligitur, & approbatur. Et toties appro-
bari debet, quoties deputatur, nec sufficit,
quod sit semel approbatus, nisi pro iis, quæ
obtinuerit indultum S. Pœnitentiariæ eligendi
ex approbatis pro monialibus semel tantum.
Pro monialibus vero Regularibus subjectis
approbatur ab Ordinario juxta resolutiones
dubiorum Sac. Congregat. super Constitutio-
ne Gregorii XV. attamen deputatio, regula-
riter loquendo, debet fieri a Superiore Re-
gulari; nam Tridentinum *sess. 15. cap. 10. de
regular.* statuit deputandos esse ab Episcopo,
& aliis Superioribus respective ad monaste-
ria sibi subjecta. Nec per Constitutionem Gre-
gorii XV. aut aliunde est ipsis talis facultas
adem-

adempta: & ideo si Episcopus absque justa
causa non approbaret, peccaret mortaliter.
Pañ. in Lauret. n. 39. quia indirecte jurisdic-
tionem Regularium impediret. Non per hoc
tamen Confessarius sic injuste reprobatus pos-
set confessiones monialium audire, ut habetur
ex propositione 23. in ordine inter damnatas
ab Alexandro VII.

Dixi deputationem in monasteriis exemptis
fieri debere a Superiore Regulari *regulariter
loquendo*, quia in aliquibus casibus potest E-
piscopus deputare Confessarium Sæcularem,
& Regularem, etiam alterius religionis, mo-
nialibus exemptis; quando scilicet nulla ra-
tione induci possunt, ut peccata sua Regula-
ribus confiteantur, Sac. Congreg. *in Regien.
apud Pignat. 1. 8. consult. 53. n. 5.* vel si injuste
denegetur Confessarius a proprio Prælato Re-
gulari, eadem Sac. Congr. ex Naldo, *v. Episco-
pus n. 23.* Verum advertit Pignat. *l. c.* debere
Episcopum uti prædicta facultate cum magna
discretionem, & ubi de animarum periculo agi-
tur, ne detur causa monialibus liberius agen-
di contra suos Superiores.

Quær. 2. Quot vicibus in anno debeat conce-
di monialibus Confessarius extraordinarius.

Resp. Ex Trident. *loc. cit.* his, aut ter in an-
no debet offerri. Et hoc etiam si occasione ali-
cujus Jubilæi fuerit alia vice concessus, quia
privilegium, & gratia Principis debet aliquid
operari; nihil autem operaretur, si in illis tri-
bus vicibus computaretur concessio facta vir-
tute Jubilæi. Neque Prælatus in alicujus crimi-
nis poenam potest pro prædictis tribus vicibus
Confessarium denegare, cum hoc illis compe-
tat virtute Tridentini; privilegium autem a
Supe.

Superiore concessum non potest per inferiorem neque tolli, neque restringi, nisi de ipsius Superioris interpretativa voluntate, quæ in præsentî casu non potest præsumi; tum quia non desunt aliæ poenæ, quibus monialium delicta corrigantur; tum quia, ordinarie loquendo, non omnes solent esse in delicto participes, atque adeo delinquentium poenam portare non debent infontes.

Quar. 3. An Episcopus possit per plures vices, quam ter in anno, Confessarium extraordinarium monialibus concedere.

Resp. Ex Bordon, & Diana *p. 7. tr. 8. res. 28.* posse. Quia omne id censetur concessum, quod non reperitur expresse prohibitum, maxime quando versatur in materia animæ favorabili, *c. consuluitis, 2. q. 5.* Neque Tridentinum statuendo quod bis vel ter in anno offeratur Confessarius extraordinarius, limitat ad tres vices tantum Superioris facultatem, sed tantum indicat, quod per pauciores non possit.

Quar. 4. An Episcopus possit deputare Confessarium extraordinarium pro moniali particulari.

Resp. Universaliter loquendo non posse. Sac. Congr. Episc. in *Panorm. 27. Maii 1603.* Neque perpetuum, neque ad tempus; eadem Sac. Congr. in *Januensi 27. April. 1657.* Nisi per Sacram Pœnitentiariam pro una vice tantum, vel de licentia Sac. Congr. ut declaravit die 1. Sept. 1645. Verum Bord. in *Miscel. dec. 254.* sustinet debere quandoque Episcopum concedere certæ moniali petitum Confessarium, ut liberius suæ conscientiæ possit consulere, maxime si monialis rarissime illum petit, & petitus Confessarius est vitæ spectatæ. Censetur enim justa causa expurgatio propriæ
con.

conscientiæ cum majori libertate, quod præcipue attendendum est respectu monialium, quæ ex verecundia solent sæpe ea peccata reticere, quæ sine verecundia commiserunt. Hinc colligit idem Bord. *dec. posse a fortiori concedere specialem Confessarium moniali laboranti in extremis, quia, cum in tali periculo animarum saluti omnibus mediis sit succurrendum, talis ingressus est rationabilis, juxta exigentiam c. nui de statu Reg. in 6. & necessarius, juxta Trid. sess. 22. c. 5.* Immo potest concedere, etiam si monialis illum petat, non pro peccatorum confessione, sed pro animæ suæ solatio, quia tale periculum consolatione indiget.

Quar. 5. An moniales possint recusare Confessarium extraordinarium a Superiore oblatum.

Resp. Si loco ipsius alium petant, non possunt recusare, nisi allegata causa recusationis, ut diximus, cum de Confessario ordinario: Si vero illum recusent, nullum alium loco ipsius petendo, possunt sine causa recusare, quia Confessarius extraordinarius inductus est in earum favorem, quisque autem juri suo potest sine causa renunciare. Bordon. *ubi sup. dec. 166.* Hinc sequitur, non teneri singulas moniales eidem confiteri, cum verba illa Concilii, *qui omnium Confessiones audire debeat,* non imponant obligationem; nam verbum *debet,* quando respicit personam, de cujus favore agitur, non importat necessitatem, ut notant Felin. & Tusch. relati a Pasqual. *loc. c.* solummodo prædicta verba innuunt, quod extraordinarius non possit deputari pro aliquibus, & non pro cæteris, sed pro omnibus sit depurandus, ita ut omnes, si velint, possint confiteri. Ex præcepto tamen Sac. Con-

greg. Episc. tenetur omnes coram Confessario extraordinario se præsentare, ut discerui possit, quænam sint, quæ ipso indigent, & quæ non.

Quar. 6. An moniales tempore Jubilæi possint eligere in Confessarium Sacerdotem non approbatum in specie ad audiendas monialium confessiones.

Resp. Non posse, firmiter Mollesius, Al. honf. de Leon, Faustus, & Polac. quos refert, sed non sequitur Bord. *Mi. col. dec. 91.* Ratio est, quia vigore Jubilæi non possunt eligi ad confessiones monialium, nisi approbati ab Ordinario; sed qui generaliter approbati sunt ad confessiones sæcularium, nequaquam censentur approbati ab Ordinario ad confessionem monialium, ut expresse statuitur in *Const. Clem. X.* quæ incipit, *Superna*: Ergo qui generaliter approbati ad confessiones sæcularium, non possunt virtute Jubilæi eligi ob confessiones monialium; quod patet etiam ex declaratione S. Cong. missa ad Episcopum Abulensem anno 1593. & relata ab Arauxo in *Select. rr. 1. q. 8. sect. 3. n. 15.* in qua habetur, quod approbatus ad audiendas confessiones certi generis personarum: vel in certa Ecclesia, non censetur approbatus simpliciter, ac proinde quod non potest virtute Jubilæi eligi ad audiendas confessiones aliarum personarum, aut extra Ecclesias ipsi designatas.

Quar. 7. An monialibus, quæ ratione infirmitatis Confessarium extraordinarium adire non potuerunt, ubi convalescerint, teneatur Episcopus Confessarium extraordinarium concedere.

Resp. Non teneri, contra Pellizarium; quia Concilium nihil aliud disponit, nisi quod confel-

fessarius extraordinarius omnibus offeratur: quotiescunque autem exhibetur communitati, quæ omnes moniales repræsentat, pro omnibus exhibetur. Neque obstat, quod prædicta dispositio non possit sortiri solum effectum quoad infirmas; utpote ad re Confessarium impeditas. Nam finis Concilii fuit consulere quidem singulis monialibus, sed non uti singulis, & divisive, sed ut unum corpus constituentibus, & collective. Cum enim verba illa, *qui omnium confessiones audire debeat*, ita debeant accipi, ut Confessarius sit deputandus pro omnibus, non pro singulis, ut ex Palqualig. supra retulimus, clare patet, quod mens Concilii fuit providere pro omnibus collective, non divisive. Quod etiam declaratur ex praxi, nullibi enim, quod ego viderim, pro huiusmodi monialibus, ubi convalescerint, Confessarius extraordinarius deputatur, praxis autem est optima cuiusvis dispositionis interpretis, *l. si de interpretatione, ff. de legib. Manrica & alii apud Gonz. super Regula. Cancell. §. v. n. 40.* Præterquam quod dispositio potest sortiri solum effectum etiam quoad infirmas, quia infirmitatis impedimentum est ratio nabilis, & necessaria causa concedendi Confessario ingressum in clausuram.

Quar. 8. Quibus temporibus, & ad quot dies Prælati monialium debeant Confessarium extraordinarium deputare.

Resp. Cum Tridentin. nihil determinet neque circa tempora, in quibus fieri debet deputatio; neque circa dies pro audendis confessionibus concedendos, utrumque a Prælatorum pendet arbitrio. Præterquam quod communis quoad primum est, ut dicta deputatio fiat in unoquoque quadrimestri, quare cuiusque die

cessis servanda consuetudo, cum hæc vim habeat legis. Ex quo fit, quod si moniales tribus primis mensibus anni peterent Confessarium extraordinarium pro illis vicibus, quibus conceditur a Concilio, non tenentur Prælati illarum annuere petitioni. Quoad secundum vero non una in omnibus diocesis servatur regula; nam alicubi determinatur quindecim dies, alibi laxior dærum indulgetur mensura, & aliquibus in locis nulla fit temporis præfixio. In hoc, crederem, monasterium habendam esse rationem, & juxta perfectionem, & regularum observantiam, nec non majorem, vel minorem monialium numerum, tempus esse indulgendum, ad hoc ut Confessarius majori diligentia, & monialium utilitate possit suum munus obire.

Quar. 9. Antepus, v.g. quindecim dierum concessum ad audiendas monialium confessiones incipiat currere a die expeditæ licentiæ, vel a die incepti exercitii confessionum; & an illi quindecim dies debeant esse continui, vel possint sumi interpolati.

Resp. Quando non obstat vel consuetudo, vel statutum aliquod particulare, incipere a die coepti exercitii. Quia tempus respiciens actum incipit cum ipso actu, ut tradunt Gloss. in c. Anteriorum in x. 11. q. 6. Imola, Baldus, & alii. Unde cum tempus quindecim dierum respiciat exercitium confessionum, debet incipere ab ipso exercitio. Non tamen per hoc quindecim dies debent sumi interpolati, sed continui; quia, licet concessio sit facta quoad exercitium, attamen quo ad durationem coarctat exercitium tantum tempori; unde exercitium semel inchoatum sequitur naturam temporis; tempus autem de sui natura dicitur continuitatem, præcipue quan-

do

do est determinatum a lege, vel statuto, l. Genere, & de his, qui not. infam. & observant Lupus, Albert. Vela, & Bord. Verum quidem est, quod tempus quindecim dierum non est ita stricte sumendum, ut ad decem, & septem non possit extendi, ob regulam illam juris communiter receptam, dies termini non computantur in termino, quæ in præsentī materia, utpote favorabili animæ, est admittenda.

Quar. 10. An Confessarius extraordinarius elapso termino possit absque nova licentia audire monialis confessionem tempore habili inceptam, quæ vel ratione alicujus casus reservati, vel ratione majoris discussionis, non potuit intra præfixum tempus compleri.

Resp. Possit, & ita tenere debent Henricus Rodriq. Sanch Bossius, & alii relati a Pasq. de Jejun. dec. 160 num. 5. quatenus asserunt, quod, quando durante Jubilæo confessio Sacramentalis est incepta, si Confessarius non potuit absolvere pœnitentem, quia habet casus indigentes discussione, potest absolvere a reservatis elapso Jubilæo, etiam si prius non abstulerit reservationem; quia, quando causa est incepta, partes acquirunt jus ad terminationem ipsius, non obstante, quod deberet expirare jurisdictio delegati, c. licet undique, c. gratum, c. relatum, de offic. deleg. & notat Sanctarel. de jubil. cap. 8. dub. 7. alios citans. Cum igitur etiam in nostro casu acquisitum sit jus ad confessionem complendam, eo ipso, quod est incepta debito tempore, poterit compleri, quia censetur prorogari tempus, donec confessio compleatur. Quod etiam potest præsumi ex benigna Superioris voluntate.

Quar. 9. An Confessarius extraordinarius

K 2

pos.

possit absque speciali licentia celebrare in Ecclesia monialium, ad quarum confessiones audientas est deputatus. Immo & iis ministrare Eucharistiam, & concionari, durante facultate ad confessiones.

Resp. Videri, quod sic; quia cum Confessarius ordinarius monialium sit illarum Parochus, & earum Ecclesia dicatur quasi Parochialis. *Bordon. Miscel. dec. 129.* Confessarius quoque extraordinarius, durante illius munere, censendus erit pro illo tempore Parochus, cum succedat in locum, & jurisdictionem Ordinarii. Unde poterit in monialium Ecclesia, tanquam in sua Parochiali, celebrare, Eucharistiam ministrare, nec non coram illis concionem habere, cum hæc omnia ad munus pastorale pertineant. Nihilominus, nisi concurrat consuetudo, & ex circumstantiis possit præsumi voluntas Superioris, oppositum sustinendum puto, quia celebrationis, communionis, & concionis actus sunt diversi ab exercitio confessionis; a diversis autem non fit illatio. Et hoc præcipue attendi debet quoad actum concionandi, ut optime advertit *Tambur. de jur. Abbat. disp. 15. q. 9. n. 1.* Tum quia praxis communis est in contrarium, tum quia ex reprehensione facta alicujus defectus inter concionandum, alicui moniali minus prudenti, & plus æquo suspicari potest suspicionem ingerere, se loqui ex noticia habita in confessione, ejus rei cavenda est etiam quælibet remotissima suspicio, ne moniales neque in minimo possint diffidere de sigillo. Vide *Pignatell. s. 8. consult. 62. n. 33.*

C A P U T VII.

De Monialium obligatione quoad Clausuram.

§. I.

De Clausura in communi.

Quar. 1. Quid veniat appellatione clausuræ.

Resp. Venire totum illud spatium monasterii, ad quod liber est accessus ipsis monialibus, & non sæcularibus personis. Clausura consistit in indivisibili; quare si monialis ad unum, vel duos pedes exeat, quamvis statim regrediatur, clausuram violat. Item si ambobus pedibus se transferat extra januam limites clausuræ terminantem, etiam si sit intra illius spatium, quod est intra monasterii portam clausam, & inter aliam sæcularibus patentem. Ita *Rodriq. & Sanch. in sum. c. 15. n. 7. l. 6.* Item si appenso fune ex liminari ostii clausuræ monasterii, eaque manibus apprehensa se toto corpore a terra elevatam agitet motu reciproco, modo intra clausuram, modo extra. Item si ascendat arborem positam in horto monasterii, & procedat ad ramum omnino prominentem extra murum clausuræ. Neque excusari potest præfata monialis ratione parvitatæ materiæ, quia clausura, ut diximus, certis terminis definitur, quos æque excedit is, qui a monasterio longe recedit, ac qui ad duos pedes egreditur. Ita *Bonac. rr. de Claus. q. 1. pun. 4. num. 2.* Contrarium docent *Naldus, v. clausura, n. 1.* *Grassius, &*